

Karen og dóttirin Lise Lotte halda seg hava góðar dagar í Fámara, har lívið ikki er sørt øðrvísi enn í Stokkhólmi

Úr stórbýnum Stokkhólmi í kibutz í Fámara

At fleyga havhest er tað mest spennandi

- Tað munnu fáir stokhólmarar hava roynt, heldur hin 30 ára gamla Karen fyri, sum saman við fimm ára gomlu dóttur síni, fegin vildi roynd bøndalív í Føroyum

Karen er upprunaliga úr Mariehamn í Ålandi, men sum heilt ung flutti hon til Stokkhólms, har hon millum annað hevur lært á einum djórasjúkrahúsi.

Hennara útbúgving er djórasjúkarakrættari, men tey djór, hon røktaði í Stokkhólmi, vóru onnur enn tey, hon er um í Fámara. Saman við fimm ára gomlu dóttur sína, Lise Lotte, kom Karen til Fámara at vera við í dagliga

arbeiðinum har.

Vit spurdu Karina, hvussu tað ber til, at unga gentan úr stórbýnum hevði hug at royna seg í Fámara.

Børn kunnu væl verið við í arbeiðinum á gardinum. Vestanfyrir húsini hava tey set niður

Eingir møguleikar í Stokkhólmi

-Tá eg lærði til djórasjúkarakrættara, arbeiddi vit mest við smærri húsdjór-um, men eitt sindur løsu vit eisini um stórra kviatúr. Men teimum var lítil møguleiki at arbeiða við í Stokkhólmi. Skuldi eg arbeiða við stórra kviatúr var neyðugt at fara langtuttan fyri býin. Haraftrat er stórt arbeiðsloysi har um vegir. Ti helt eg, at eg eins væl kundi fara út at ferðast, og arbeiða á bóndagardi onkra aðrastaðni, so eg hevði betri

møguleika at fáa eitt starv innan mína útbúgving.

- Hugsaði einaferð um at fara til Gotlands, men so fekk eg samband við fólk, sum kendu til føroysk viðurskifti, og sum hjálptu mær til at gera hesa ferð móguliga, sigur Karen.

Trívist væl

Men hvussu trívist eitt býarfólk í einum so lítillum plássi sum Fámara?

- Sjálvandi er stórir munur á Stokkhólmi og Fámara, men tað sigur ikki tað sama sum at tað

er minni gott at vera her.

- Nú skal tað sjálvandi eisini sigast, at eg havi ikki bundið meg her fyri lívið. Hetta er avmarkað tað eg skal vera her, og enn kann eg bert lata sera væl at. Náttúran her er sera vøkur, og vit eru nógv úti. Eins ofta sum veðrið er so dánt til vildar, og so fær man gjørt okkurt til nyttu eisini, - vóni eg.

Sigldi við Teistanum

Karen hevur fimm ára gomlu dóttur sína við í Fámara. Hvussu riggar tað?

- Eins væl og alt annað. At fara uttan hana gjørdi eg ikki, men eg ivadist leingi hvussu hon fór at trívast á tilíkkum plássi. Eingi børn at spæla við, tað kundi havt trupulleikar við sær, men tað hevur víst seg, at hon trívist sum fiskurin í sjónum.

- Men sjálvandi, eg visti ikki nógv um Føroyar. Einasta samband eg áður hevði við føroyingar, var umborð á Teistanum, sum eg sigldi við í 1985, tá hann sigldi millum Svøríki og Åland. Har var føroysk manning, og eg helt, at vóru allir føroyingar sum teir, sum har sigldu við, so var lætt at trívast í Føroyum. Nú eri eg fødd í Ålandi og havi búð har í nokur ár. Tað er oyggjasamfelag eins og Føroyar, og tað ger eisini sítt til, at hetta landið ikki er so fremmant.

Var í kibutz í Ísrael

Karen greiðir frá, at hon hevur eisini roynt seg sum kibutzara í Ísrael. Nú verður tultakið í Fámara kallað ein kibutzur. Men heldur Karen tað vera beint at sammeta tultakið í Fámara við kibutz?

- Nei, tað haldi eg ikki. Hetta er meira at kalla eitt kollektiv. Høvuðsmunurin er hann, at á kibutzinum býrt tú ikki saman við teimum, tú arbeiðir fyri. Har búgva øll tey sjálvbodu fyri seg sjálvi í barakkum. Tú kemur ikki á hendan hátt sum her í samband við tey, sum stíla fyri.

- Her eru vit øll ein stór familja, og tað er øðrvísi. Ikki tí, - mær dámdi væl í Ísrael, men hart var tað.

- Líka hart sum her?

- Bæði og. Men hetta arbeiðið er meira fjølbroytt. Tað ger tað meira spennandi, og tú lærir meira her í Fámara.

Fleygað havhest

Vit spurdu Karina, hvat hon heldur vera tað mest spennandi, hon hevur upplivað her.

- At hanga út av eggini og fleyga havhest, er hon skjót at svara.

- Bangin, nei, hví skuldi eg tað? Tað var øðiliga spennandi. Umframt tað er so mangt annað eg havi roynt her, sum eg ongan møguleika hevði til at royna heima.

